

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] formentlig fremgaa, at det paa en Række Omraader tillægges den allerstørste Betydning, at vor Indførsel kan øges i videst muligt Omfang. Det vilde paa den anden Side være at stikke Hovedet i Busken, hvis man saa bort fra, at en Indførselsregulering allerede som Følge af de Handelsaftaler, hvorpaa hele vort handelsmæssige Samkvem med Udlandet i Dag bygger og maa bygge, stadig er nødvendig; og at der ved en saadan Regulering samtidig i det Omfang, de øvrige Hensyn tillader det, maa lægges Vægt paa Opretholdelsen af dansk Produktion, ja, det vil man formentlig heller ikke kunne være uenig om.

Det maa altsaa fastholdes, at det ikke er muligt at opgive Kontrollen med Importen. Jeg finder dog Anledning til at understrege, at Mulighederne for Import fra vort nuværende Hovedmarked for Landbrugsvarer ikke svarer til vor Eksport til dette Marked, og at denne Omstændighed har bevirket saadanne Ændringer i hele Ind- og Udførselsproblemet, at det vil være naturligt og rimeligt netop med Henblik paa dette Land i vidt Omfang at give en faktisk Frihed for Importen. Under disse Omstændigheder maa det synes rigtigt at gaa bort fra en Række af de Bestemmelser, der findes i den nugældende Valutalov. Først og fremmest vil der være Grund til at nævne, at det hidtidige Importørbegreb, der forudsætter Tildeling af Importret, forinden der er Mulighed for at opnaa Indførselstilladelser, som Forholdene ligger i Dag, synes at burde slettes. Fordelingen af Importen maa i Stedet for de Varers Vedkommende, for hvilke Importen er begrænset ved Kontingentaftaler eller paa anden Maade, ske efter en Forhandling mellem Myndighederne, Erhvervenes Hovedorganisationer og de i første Række interesserede Brancher. En saadan Fordeling finder, som man maaske vil vide, allerede nu Sted for saa vigtigt et Omraades Vedkommende som det udenlandske Brændsel og for Jern og Metal. Men hertil kommer yderligere, at det System, hvorpaa den nugældende Valutaordning hviler, i Dag i Fortsættelse af de allerede administrativt i vidt Omfang skete Ændringer vil kunne lempes og forenkles, og dette maa det findes rimeligt og naturligt at give Udtryk i Loven.

For saa vidt angaar Indførselen, bygger det Forslag, jeg i Dag har den Ære at fremsætte, paa saadanne Forenklingønsker og samtidig paa Erkendelsen af, at det ikke er muligt eller samfundsmæssigt

forsvarligt at se bort fra Regeringens Kontrol og eventuelt ogsaa Regulering af Importen. Og sidst, men ikke mindst, Statens Tilrettelæggelse af Fordelingen af Importen i Samarbejde med Erhvervene paa alle de Omraader, hvor dette i Dag og ogsaa i Fremtiden paa Grund af begrænsede Indførselsmuligheder maatte være nødvendigt.

Medens det i Dag vil være muligt og efter mit Skøn ogsaa rimeligt at gaa helt bort fra de tidligere detaljerede Regler om Importørbegrebet, halvvaarlig Bevillingsplan, detaljerede Forskrifter om Mulighederne for Importbegrænsning m. v., er det, der er Brug for, en Bemyndigelse til Regeringen. Nærmere betegnet vil det sige en Bemyndigelse til Handelsministeren til at udøve den nødvendige Kontrol og til at foretage en Fordeling og, naar Omstændighederne nødvendiggør det, en Regulering af Indførselen, alt efter som Forholdene i hvert enkelt Tilfælde maatte forme sig. Som hidtil er der dernæst i Dag Brug for Bestemmelser, der sætter Handelsministeren og, for saa vidt angaar Landbrugsomraadet, Landbrugsministeren i Stand til at foretage udførselsregulerende Foranstaltninger, ikke alene med Henblik paa vore Handelsaftaler, men ogsaa med Henblik paa Landets egen Forsyning med nødvendige Varer. Kontrollen med Udførselen bliver i Virkeligheden endnu mere betydningsfuld, jo mere vi maa bygge paa Handelsaftalerne og de ved disse aftalte Varekvantiteter og Varekvaliteter.

Den Tid, vi lever i, kræver paa mangfoldige Omraader ekstraordinært hurtig Handling, og de Systemer, hvorunder Regeringen og de administrative Organer arbejder, maa derfor være saa enkle som overhovedet muligt. Dette Hensyn har ogsaa medført, at det er fundet rimeligt at søge en Forenkling i Administrationen af de særlige Kriseforanstaltninger, der iværksættes ved Loven af 2. September 1939.

Den store Samhørighed, der paa mange Punkter er mellem de forskellige Foranstaltninger, har dernæst efter mit Skøn gjort det rimeligt at søge alle Bestemmelserne herom samlet i en let overskuelig Lov. Lovforslaget indebærer da i Virkeligheden i sig fire nugældende Love, nemlig Valutaloven, Loven af 2. September 1939, Loven af 22. September 1939 om Ekspropriationer og den vigtige Ændringslov til Valutaloven, som for nogle Uger siden behandledes i dette høje Ting.

I Lovforslagets første Kapitel indeholdes de allerede nu gældende Bestemmelser om Indløseligheden af Danmarks National-